

ДОНАЛД БИСЕТ
ГАРАТА, КОЯТО НЕ СЕ
СВЪРТАШЕ НА ЕДНО МЯСТО

Превод от английски: Корнелия Лозанова, 1992

chitanka.info

Имаше едно време един крал на име Самюъл. Един следобед той седеше на трона си и си мислеше колко хубаво би било да отиде с влака на гости на баба си. Затова се сбогува с кралицата и пое на път.

На гара Уотърлуу, тъкмо когато се канеше да слезе от ескалатора на перона, чу гарата да казва:

— Ех, как ми си ще да изпия чаша чай.

Докато се обърне... и гарата я нямаше. Кралят беше страшно учуден. Показа се, че стои сред нищото.

— Ама че работа! — рече си той. — Ще изпусна влака и баба ще се ядоса. — Сетне извика високо: — Върни се веднага!

Но гарата не искаше и да чуе.

— Няма да се върна! Не и преди да си изпия спокойно чая! — отвърна тя.

Когато приключи с чая, гарата се върна и кралят се качи на влака, който потегли: „Пуф-паф, пуф-паф!“.

Не бяха изминали много път, когато видяха край линията крава. Влакът спря.

— Това ли е пътят за къщата на баба? — попита машинистът.

— Да, това е — отговори кравата. — Може ли да дойда с вас?

— Разбира се. Качвай се — покани я машинистът.

И Сали — така се казваше кравата — скочи във влака и той отново потегли. Едва бяха изминали няколко метра, когато зад себе си чуха голямо пъхтене и свиркане. Обърнаха се и що да видят?! Подире им се носеше с все сила самата гара Уотърлуу.

— Мога ли да дойда с вас? — попита тя.

— Естествено — отвърна крал Самюъл.

И така всички заедно продължиха нататък и не след дълго стигнаха къщата на баба.

Баба беше изненадана от тази навалица — машиниста, Сали, крал Самюъл и накрая — самата гара Уотърлуу.

Въпреки всичко тя много се зарадва и ги гости с чай. След чая крал Самюъл каза:

— Време е да се прибираме. Трябва да съм на гара Уотърлуу в пет часа.

— Че закъде бързаш тогава? — попита баба. — Нали гара Уотърлуу е тук.

— Вярно! — зарадва се кралят. — Това ще ми спести доста път. Пък и ще ни остане време за още една чаша чай.

Баба направи още чай, а след това всички играха заедно до пет часа. Тогава се сбогуваха с баба и слязоха на гара Уотърлуу. Така се озоваха там, откъдето бяха тръгнали. Освен Сали, която хвана обиколен влак към къщи.

— Каква приятна гара — рече кралят на прощаване. — Трябва да тръгвам. Кралицата ме очаква. Но ще се радвам да ни посетиш някой път, обещава ли?

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.